

Budapest, 1880. január 6. – Stockholm, 1949. október 29.

Írógépműszerésznek tanult, később középiskolát is végzett. 1910-ben a Vas- és Fémmunkások Szövetsége budapesti szervezetének elnökhelyettese, 1914-től a műszerész szakosztály vezetője volt, majd 1918. május és október között szabadszervezeti irodájának titkára. Belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, 1913-tól a párt vezetőségének tagja volt. Az 1918. június általános sztrájk idején rövid ideig letartóztatták, az őszirózsás forradalom győzelme után 1918. november 4-étől 1919. január 19-ig hadügyi államtitkár, a frontról hazatérő katonák leszerelésével foglalkozott. 1918. december 12-én megbízták a hadügyminisztérium ideiglenes vezetésével, majd 1919. január 19-én hadügyminiszter lett, 1919. március 21-én posztját szocializálási népbiztos megbízatással cserélte fel. 1919. április 3-ától az öt hadügyi népbiztos egyike volt június 24-ig, közben április 21. és július 10. között a tiszántúli Vörös Hadsereg parancsnoka. A Szocialista–kommunista Munkások Magyarországi Pártja vezetőségi tagja 1919. június–júliusban. Lemondása után 1919. július 17-től bécsi követként megbeszéléseket folytatott az antant megbízottaival a kommün megbuktatásáról. 1919. augusztus 5-én diplomáciai megbízatása megszűnt. Ausztriában maradt, 1934-ig áruházi osztályvezetőként dolgozott, majd Svédországban élt. Az SZDP egyik vezetőjeként Károlyi Mihály köré kívánta tömöríteni az emigrációs mozgalmait. 1941 és 1943 között a párt megbízásából közvetíteni próbált a magyar és a brit kormány között. 1945-ben hazatért, az SZDP egyik pártvezetőségi tagjaként ellenezte a kommunistákkal való bármilyen együttműködést. 1946. május 17-étől stockholmi magyar követ és meghatalmazott miniszter, megbízólevele hatáskörét 1948. január 31-ével Norvégiára, március 3-án Dániára is kiterjesztették. Ellenezte az MKP és az SZDP egyesülését, a Magyar Dolgozók Pártja megalakulásakor lemondott tisztségeiről. Az emigráns szociáldemokrata mozgalomban Bán Antal irányzatát támogatta.